

[Fuglsang.]

sidig og partisk. Også her fremstilledes det herhjemme, til trods for at udenrigsministrene dengang i deres erklæring selv sagde noget ganske andet, som om konferencen blev en komplet fiasko, sådan som man også i Bonn ønskede at fremstille det. Men der blev jo nået resultater. På udenrigsministermødet i Genève lagdes grundlaget for de efterfølgende vigtige begivenheder og mødet mellem præsident Eisenhower og ministerpræsident Khrustjev, noget, der givetvis er en af efterkrigstidens vigtigste hændelser. Jeg tænker også, at man her lagde grunden for en anden skelsættende begivenhed, nemlig det sovjetiske forslag om en almindelig verdensomspændende nedrustning, som ministerpræsident Khrustjev forelagde for FN den 2. september, og for den gennemgående positive modtagelse, som dette forslag fik. For os kommunister som tilhængere af socialismen er dette vidnesbyrd om socialismens moralske styrke. Det var jo nemlig ikke nogen militært svag stat, der her opfordrede verden til at erstatte kaprustning og militær trussel med den for menneskeheden eneste moralsk værdige og politisk ansvarlige måde at ordne stridsspørgsmål på, nemlig gennem en fredelig kappestrid om, hvilket system der bedst er i stand til at sikre menneskene flest økonomiske, sociale og kulturelle goder.

Forslaget, man kan måske også sige tilbuddet, om almindelig afrustning blev fremsat af en stat, der bl. a. med sine rumraketter havde fastslået sin teknisk-videnskabelige overlegenhed. Uden at grave for meget i fortiden må det måske være tilladt at minde om, hvordan vestlige politikere åbent truede med at udradere Sovjetunionens byer, dengang man mente, at vesten havde monopol på atombomben.

Når nu den danske regering erklærer, at den vil støtte alle bestræbelser på at mindske spændingen i verden, må vel oprigtigheden i dette tilsagn bl. a. vurderes ud fra dens holdning til dette konkrete forslag om på kortest mulig tid at opløse alle væbnede styrker til lands, til vands og i luften, om at tilintetgøre alle våben, al krigsudrustning og alle militærforråd, om at forbyde atom- og brintbomber samt raketvåben, om at nedlægge baser og fjerne alle tropper på fremmed territorium. Det

er et konkret forslag, der stiller det inden for mulighedernes grænser at fjerne krigens og krigsfrygtens mareridt, et konkret forslag, fordi det forudsætter samtidig ned- og afrustning i alle lande under den fornødne internationale kontrol. Netop heri ligger styrken, for kun politiske tåber og spekulanter kan forsøge at bilde sig selv og andre ind, at fred og national tryghed sikres ved den ene parts ensidige afrustning.

Et sådant konkret forslag, som også vi er stillet over for, giver anledning til en konkret stillingtagen og mulighed for regeringen til at stille handling bag ordene om at ville støtte freds- og afspændingstendenserne ude i verden, men det synes, som om det modsatte er tilfældet.

Vi kan ikke med vor bedste vilje og ud fra, hvad vi har set fra den kant, således som regeringen og oppositionen åbenbart gør det, opfatte NATO som et fredsinstrument. Alle historiske erfaringer har lært os, at militære pagter fremmer mistænksomhed og spænding. De fører til dannelsen af modpagter, til kaprustning og uvægerligt før eller senere til krig. Derfor var vi imod Danmarks tilslutning til NATO, og det standpunkt har vi ikke ændret. Derfor har vi konsekvent stemt imod NATO-bevillingerne, og det vil vi fortsat gøre. Derfor er det for os i Danmarks interesse, at der som et første skridt til afspænding sluttes en ikke-angrebsaftale mellem NATO og dens modpart, Warszawalandene.

Der findes et gammelt ord om, at man ikke både kan blæse og have mel i munden. Man kan heller ikke på én gang arbejde for afspænding og samtidig tilstræbe samling med den kolde krigs mest aggressive anti-kommunistiske korsriddere i forsvarsspørgsmålet. At ville afspænding vil i praksis sige at modarbejde disse kredse og deres planer, og her mangler en del, selv om jeg må erkende, at jeg ikke forstår årsagen til denne tøven og vaklen. Der kan da ikke være tvivl om, at der ikke i arbejderklassen vil opstå nogen vanskeligheder, om man står fast, om regeringen virkelig højt og forståeligt sagde nej til generalerne og til de politikere, der kører deres politik.

Der er vel, når der tales om fasthed, grund til ikke helt at glemme kampagnen mod den sovjetiske ministerpræsidents genbesøg i Danmark. Det, disse kræfter den-